یادداشت

الهه احمدی
قهرمان تیراندازی جهان

حمایت ضامن موفقیت

تجربه نشان داده است که با وجود برخی مشکلات و سختی‌هایی که بانوان ورزشکار با آن روبه‌رو هستند، انگیزه مضاعف و اراده آنها برای موفقیت، زمینه‌ساز افزایش مدال‌آوری‌شان شده است؛ موفقیتی که بیش از پیش ضرورت سرمایه‌گذاری در ورزش زنان را به مسئولان یادآوری می‌کند.
در بازی‌های آسیایی ناگویا، دختران ایران بارها تاریخ‌ساز شدند و اولین‌ها را رقم زدند. این دستاوردها بار دیگر نشان داد که زنان ورزشکار ایران نیز همانند مردان، برای رسیدن به قله‌های ورزش به حمایت، توجه و فراهم شدن امکانات مناسب نیاز دارند. آنها ثابت کرده‌اند که اگر فرصت برابر و حمایت کافی در اختیارشان قرار گیرد، می‌توانند فراتر از انتظارات ظاهر شوند و افتخاراتی بزرگ برای ورزش کشور رقم بزنند.
کسب مدال در رشته وزنه‌برداری بانوان برای اولین بار، نمونه‌ای روشن از اهمیت برنامه‌ریزی بلندمدت در ورزش است. به باور من، این موفقیت را نمی‌توان تنها حاصل عملکرد یک سال اخیر دانست؛ بلکه باید ریشه‌های آن را در سال‌هایی جست‌وجو کرد که ایده توسعه وزنه‌برداری زنان شکل گرفت و برای تحقق آن برنامه‌ریزی شد. از زمانی که سجاد انوشیروانی به ظرفیت‌های وزنه‌برداری بانوان اندیشید و برای آینده این رشته برنامه ریخت، مسیری آغاز شد که ثمره آن امروز در قالب مدال و افتخار نمایان شده است. این تجربه نشان می‌دهد که موفقیت‌های بزرگ ورزشی، حاصل تصمیم‌های به‌موقع، نگاه آینده‌نگر و استمرار در اجرای برنامه‌ها هستند.
مدال‌های ساغر مرادی، فاطمه مجلل، کاتای تیمی و دیگر مدال‌آوران ایران نیز باید در همین چارچوب ارزیابی شوند. این افتخارات حاصل سال‌ها تلاش ورزشکاران، مربیان و مدیرانی است که در دوره‌های گذشته برای توسعه رشته‌های مختلف زحمت کشیده‌اند و زمینه رشد نسل امروز را فراهم کرده‌اند. نهالی که سال‌ها پیش کاشته شده، اکنون به بار نشسته است. یکی از مهم‌ترین وظایف مدیران ورزشی، حفظ این دستاوردها و فراهم کردن شرایطی است که نسل بعدی ورزشکاران بتواند بر پایه موفقیت‌های امروز، به نتایجی بهتر دست پیدا کنند.
اکنون در سال پیش رو، رقابت‌های انتخابی و کسب سهمیه المپیک لس‌آنجلس بخش مهمی از تقویم ورزش کشور را به خود اختصاص خواهد داد. در چنین شرایطی، نمی‌توان برنامه‌ریزی برای آینده را به روزهای نزدیک به مسابقات موکول کرد. استراتژی توسعه ورزش باید از همان روزهای پس از المپیک پاریس تدوین و اجرا می‌شد تا نتایج آن در مسیر آماده‌سازی برای المپیک بعدی نمایان شود. برنامه‌ریزی برای موفقیت در المپیک، فرآیندی بلندمدت است که به شناخت استعدادها، شناسایی نقاط ضعف، تأمین منابع مالی و ایجاد زیرساخت‌های لازم نیاز دارد.
از روزی که مشعل بازی‌های آسیایی ناگویا خاموش شد و میزبانی دوره بعد به دوحه قطر سپرده شد، باید برنامه‌ریزی برای حضور قدرتمندتر در رویدادهای آینده آغاز می‌شد. اکنون مهم‌ترین مسأله پیش روی ورزش ایران، شناسایی و حمایت هدفمند از ستاره‌هایی است که در بازی‌های کشورهای اسلامی، بازی‌های آسیایی ناگویا، بازی‌های جوانان آسیا و رقابت‌های جهانی مدال کسب کرده‌اند. در کنار آنها، ورزشکارانی نیز وجود دارند که شاید به مدال نرسیده باشند، اما عملکرد درخشان آنها نشان داده است که ظرفیت حضور در سطح بالای رقابت‌های بین‌المللی را دارند.
تحقق این اهداف، نگاه ویژه مسئولان و تخصیص بودجه متناسب با نیازهای ورزش زنان را می‌طلبد. فراهم کردن امکانات مطلوب، ایجاد شرایط حرفه‌ای برای تمرین و مسابقه و توجه به نیازهای ورزشکاران زن، هزینه‌ای اضافی نیست، بلکه سرمایه‌گذاری برای آینده ورزش ایران است. اگر قرار است تعداد مدال‌های دختران ایران در المپیک افزایش یابد، باید از هم‌اکنون زمینه این موفقیت را فراهم کرد و حمایت‌ها را از سطح شعار و تقدیرهای مقطعی به برنامه‌های عملی و مستمر ارتقا داد.
دختران ایران ثابت کرده‌اند حتی در رشته‌هایی که سال‌ها کمتر مورد توجه قرار گرفته‌اند و فرصت چندانی برای رشد و دیده شدن نداشته‌اند، توانایی مدال‌آوری دارند. این واقعیت باید نگاه جامعه و مدیران را نسبت به ورزش زنان تغییر دهد. اعتماد به توانایی‌های بانوان ورزشکار، زمانی معنا پیدا می‌کند که با حمایت عملی، تخصیص منابع و فراهم کردن فرصت‌های برابر همراه باشد.

«ایران» ضرورت حمایت و توسعه سرمایه‌گذاری در ورزش زنان را بررسی می‌کند

دختران را جدی بگیرید

سینا حسینی/ عملکرد دختران ورزشکار ایران در بازی‌های آسیایی ناگویا نشان داد که ورزش زنان از ظرفیت بالایی برای افتخارآفرینی برخوردار است؛ ظرفیتی که با برنامه‌ریزی علمی، امکانات مناسب و حمایت مستمر می‌تواند به دستاوردهایی مهم‌تر از نتایج کنونی منجر شود. زنان ایران با کسب سه مدال طلا، شش نقره و پنج برنز، در مجموع ۱۴ مدال به دست آوردند و سهمی نزدیک به ۲۷ درصد از مدال‌های کاروان ایران را به خود اختصاص دادند. اهمیت این عملکرد، علاوه بر شمار مدال‌ها، در درخشش ورزشکارانی است که در برخی رشته‌ها برای اولین بار مرزهای تازه‌ای را پشت سر گذاشتند.
دو مدال طلای فاطمه مجلل و زوج زینب نوروزی و کیمیا زارعی در روئینگ، نمونه‌ای روشن از توانایی زنان ایران برای رقابت در سطح بالای آسیاست. زنان ایران در این رشته، علاوه بر دو طلا، دو نقره و یک برنز نیز کسب کردند. تعدد مدال‌ها نشان می‌دهد که دستاوردها به یک ورزشکار یا یک ماده خلاصه نشده و امکان رقابت در چند بخش وجود دارد. تجربه دشوار تمرین برخی قایقرانان در دوره‌های محدودیت دسترسی به امکانات نیز نشان می‌دهد که استعداد و انگیزه ورزشکاران، بدون پشتیبانی مناسب، برای تداوم مدال‌آوری کافی نیست. تأمین تجهیزات، برگزاری اردوهای تخصصی و اعزام منظم به رقابت‌های بین‌المللی باید اجزای ثابت برنامه آماده‌سازی باشند.
طلای ساغر مرادی و برنز فاطمه احمدی در تکواندو، توانایی زنان ایران برای رقابت با برترین‌های آسیا را نشان داد. برای تبدیل این دستاورد به روندی پایدار، باید استعدادیابی در رده‌های پایه، آموزش مربیان، تحلیل فنی حریفان و فراهم‌کردن فرصت حضور در مسابقات معتبر در اولویت قرار گیرد. هدف، تنها تکرار یک مدال نیست؛ بلکه باید شمار ورزشکاران آماده رقابت در مراحل پایانی افزایش یابد تا افتخارآفرینی به یک دستاورد فردی محدود نماند.
نقره زهرا زارعی در دوی ۴۰۰ متر و مدال‌های برنز ریحانه کریمی و مهسا بهشتی در وزنه‌برداری، اهمیت توسعه رشته‌هایی را نشان می‌دهد که زنان ایران در آنها به دستاوردهای تاریخی رسیده‌اند. این نتایج فرصت مناسبی برای تقویت زیرساخت‌ها و گسترش حضور زنان در رشته‌های جدید فراهم می‌کند. در دوومیدانی، امکانات تمرینی مناسب، مربی متخصص، برنامه‌ریزی دقیق و حضور در رقابت‌های معتبر اهمیت دارد. در وزنه‌برداری نیز تجهیزات استاندارد، آموزش فنی و برنامه‌های اصولی قدرتی ضروری است. تخصیص منابع به این رشته‌ها باید با برنامه‌هایی مشخص، مانند توسعه رده‌های پایه، بهبود رکوردهای ملی و افزایش حضور ورزشکاران در رقابت‌های بین‌المللی همراه باشد.
حمایت از ورزش زنان وقتی اثربخش خواهد بود که نتایج آن به‌صورت منظم ارزیابی شود. شمار ورزشکاران مستعد شناسایی‌شده، کیفیت امکانات، تعداد اردوها، حضور در مسابقات تدارکاتی و بهبود رکوردها، شاخص‌هایی هستند که می‌توانند روند پیشرفت را پیش از کسب مدال‌های بعدی نشان دهند. همچنین بودجه هر رشته باید متناسب با نیازهای آن تعیین شود؛ زیرا هزینه‌های موردنیاز یک رشته تیمی با یک رشته انفرادی متفاوت است و مقایسه مدال‌ها بدون توجه به شرایط رقابت، تصویر دقیقی ارائه نمی‌دهد.
دستاوردهای ناگویا نشان داد که استعداد زنان ایرانی در رشته‌های مختلف قابلیت تبدیل‌شدن به افتخارات بزرگ را دارد. حالا مأموریت کلیدی و اصلی مدیران و دست اندرکاران ورزش ایران، ایجاد سازوکاری است که نتایج مقطعی را به روندی پایدار تبدیل کند. تأمین مالی مستمر، مدیریت باثبات، برنامه‌ریزی علمی و فراهم‌کردن فرصت‌های برابر می‌تواند فاصله ورزشکاران ایران با رقبای آسیایی را کاهش دهد. دختران ایران توانایی خود را نشان داده‌اند؛ با فراهم‌شدن شرایط مناسب، دستیابی به جایگاه‌های برتر آسیا و حتی جهان می‌تواند هدفی دست‌یافتنی باشد.

پگاه زنگنه، سرمربی تیم ملی کاراته بانوان ایران در گفت‌وگو با «ایران»:

قهرمانی بدون حمایت پایدار ممکن نیست

پریسا غفاری/ کاراته بانوان ایران در بازی‌های آسیایی ناگویا، در کنار فرازونشیب نتایج انفرادی، با کسب مدال نقره کاتای تیمی دستاوردی تاریخی را رقم زد؛ مدالی که برای اولین بار در این بخش به نام دختران کاراته ایران ثبت شد. موفقیتی که از توانمندی و ظرفیت بالای بانوان کاراته کا حکایت دارد و می‌تواند چشم‌انداز تازه‌ای برای آینده این رشته ترسیم کند. پگاه زنگنه، سرمربی تیم ملی کاراته بانوان، با ارزیابی عملکرد ملی‌پوشان در ناگویا، از دلایل نتایج کومیته انفرادی، ضرورت آسیب‌شناسی عملکرد تیم، امید به بازگشت کاراته به المپیک و نیاز به حمایت مالی برای توسعه کاراته بانوان می‌گوید.

آرزوی همه کاراته‌کاهای جهان این است که بتوانند در کنار مستعدان المپیک روی تاتامی بروند

پگاه زنگنه، سرمربی تیم ملی کاراته زنان ایران درباره ظرفیت دختران کاراته به «ایران» می‌گوید: «دختران کاراته ایران جزو قدرت‌های جهان هستند و پتانسیل بالایی دارند. در طول یک سال گذشته، ملی‌پوشان توانسته‌اند قهرمان جهان شوند، مدال خوشرنگ طلا را در بازی‌های جهانی چین به گردن بیندازند و حالا هم مدال نقره کاتای تیمی را کسب کنند. همین موارد انتظارات را بالا برده، ولی باید به این مسأله توجه داشت که همیشه یک ورزشکار در اوج نیست و فرازونشیب خواهد داشت.»
یکی از اتفاقات ویژه کاراته بانوان ایران در ناگویا، حضور در بخش کاتای تیمی و کسب مدال نقره بود؛ موفقیتی که از نگاه سرمربی تیم ملی، فراتر از ارزش معمول یک مدال نقره است. زنگنه با اشاره به اهمیت این دستاورد تاریخی عنوان می‌کند: «برای اولین بار در تاریخ کاراته، بانوان ما در کاتاهای تیمی بازی‌های آسیایی شرکت کردند و مدال نقره درخشانی هم کسب شد. این مدال به اندازه طلا ارزش داشت، چراکه اولین حضور زنان در چنین رویداد بزرگی بود؛ آن هم در ژاپن که مهد کاراته جهان است.»
نتایج کومیته انفرادی دختران ایران در ناگویا، برخلاف انتظارات، با موفقیت‌های بخش کاتای تیمی همراه نشد. آسیب‌دیدگی برخی ملی‌پوشان و تغییر وزن دو ورزشکار از جمله عواملی بود که بر شرایط آمادگی آنها تأثیر گذاشت.
پگاه زنگنه که خود مدال برنز بازی‌های آسیایی جاکارتا را در کارنامه دارد، درباره عملکرد فاطمه صادقی و آتوسا گلشادنژاد توضیح می‌دهد: «با توجه به آسیب‌دیدگی‌هایی که دو بازیکن خوب ما، فاطمه صادقی و آتوسا گلشادنژاد، داشتند، تغییر وزن آنها انجام شد و نتوانستند در سطح آمادگی بالایی ظاهر شوند. اما در ورزش همیشه یک طرف برد است و طرف دیگر باخت و باید به ورزشکار هم حق داد که یک روز در اوج نباشد.»
سرمربی تیم ملی کاراته بانوان از انجام آسیب‌شناسی پس از بازگشت به تهران خبر می‌دهد و می‌گوید: «در ناگویا به آنچه از دختران انتظار داشتیم، نرسیدیم. پس در بازگشت آسیب‌شناسی کردیم و نقاط ضعف آنها مورد ارزیابی قرار گرفت تا بتوانند در جام جهانی چین که بانوان برای اولین بار در بخش تیمی شرکت می‌کنند، صاحب مدال شوند.»
کاراته در فهرست رشته‌های المپیکی لس‌آنجلس حضور ندارد، اما زنگنه امیدوار است این رشته در بازی‌های ۲۰۳۲ استرالیا بار دیگر فرصت حضور در بزرگ‌ترین رویداد ورزشی جهان را پیدا کند. او دراین باره می‌گوید: «کاراته رشته‌ای زیبا، مهیج و صاحب سبک است. آرزوی همه کاراته‌کاهای جهان این است که بتوانند در کنار مستعدان المپیک روی تاتامی بروند. بنابراین باید فدراسیون جهانی و تمامی رؤسای فدراسیون‌ها تلاش کنند تا کمیته بین‌المللی المپیک را راضی کنند. در ایران هم با توجه به حمایتی که بیشتر از ورزش بانوان می‌شود، به‌خصوص در فدراسیون کاراته، معتقدم دختران ما شایسته المپیکی شدن هستند.»
نبود لیگ منظم و کمبود حامیان مالی از دیگر موضوعاتی است که سرمربی تیم ملی کاراته بانوان به آن اشاره می‌کند. به اعتقاد او، تداوم موفقیت‌های بین‌المللی دختران نیازمند فراهم شدن شرایط مناسب برای فعالیت مستمر ورزشکاران در داخل کشور است. پگاه زنگنه با تأکید بر ضرورت ورود بخش خصوصی می‌گوید: «متأسفانه سال‌هاست که لیگ بانوان به‌صورت جدی برگزار نمی‌شود و نبود اسپانسر چالش بزرگی برای کاراته دختران است. هنوز این خلأ پابرجاست و فکر می‌کنم اکنون زمان مناسبی است که با توجه به نتایج فوق‌العاده دختران در میادین جهانی، صاحبان صنایع وارد عرصه حمایت شوند. اگر این اتفاق رخ دهد، قطعاً کمک بزرگی به پیشرفت تیم ملی کاراته بانوان خواهد کرد.»

زینب نوروزی، ملی‌پوش تیم روئینگ در گفت‌وگو با «ایران»

طلای دختران، حاصل سال‌ها ایستادگی است

گروه ورزشی/ درخشش زنان ورزشکار ایران در بازی‌های آسیایی ناگویا، حاصل سال‌ها تلاش، تمرین‌های طاقت‌فرسا و عبور از دشواری‌هایی است که کمتر دیده می‌شوند. زینب نوروزی، ملی‌پوش روئینگ ایران، یکی از چهره‌های شاخص این رقابت‌ها بود که توانست مدال‌های نقره دوره گذشته را به طلا تبدیل کند. او این موفقیت را حاصل چهار سال تلاش مستمر می‌داند؛ مسیری که در کنار افتخارآفرینی، ضرورت حمایت بیشتر از ورزشکاران زن را نیز یادآوری می‌کند.
زینب نوروزی که در ناگویا توانست دو مدال نقره هانگژو را به طلا تبدیل کند، درباره مسیر رسیدن به این موفقیت در گفت‌وگو با «ایران» می‌گوید: «در هانگژو دو مدال نقره گرفتم، اما بعد از آن، طمع گرفتن مدال طلا رهایم نکرد. چهار سال پس از پایان بازی‌های دوره قبل، خیلی زحمت و سختی کشیدیم. تمرینات پرفشاری داشتیم که هرکسی را خسته می‌کند، اما هیچ‌کدام از ما عقب نکشیدیم. ایمان داشتیم و به مدال طلا فکر می‌کردیم. سختی‌ها و رنج‌های زیادی را تحمل کردیم که شاید مردم آنها را نبینند. در تمرینات لحظاتی بود که از شدت درد گریه می‌کردیم، اما همه این سختی‌ها را تحمل کردیم، چون هدف بزرگی پیش رویمان بود. طلای دختران ایران، حاصل سال‌ها درد و ایستادگی است. باور کنید کسب طلا در این بازی‌ها برای من به اندازه مدال المپیک ارزش داشت و همین مدال تمام خستگی‌هایم را از تنم بیرون برد.»
وی در ادامه به ضرورت توجه بیشتر به ورزش زنان اشاره می‌کند: «برخی ناملایمات و نادیده گرفتن بانوان ورزشکار، آنها را اذیت می‌کند. اگر شرایط خوب باشد، باز هم اسم من را می‌شنوید. ان‌شاءالله شرایط برای همه ورزشکاران، به‌خصوص زنان، از همه لحاظ بهتر شود.» زینب نوروزی با تأکید بر دشواری‌های ورزش حرفه‌ای می‌گوید: «ورزش حرفه‌ای فقط لحظه‌ای نیست که ورزشکار روی سکو می‌رود و مدال را دریافت می‌کند؛ پشت آن، ماه‌ها و سال‌ها تمرین، خستگی، مصدومیت، دوری از خانواده و فشارهای جسمی و روحی وجود دارد. مسئولان نیز باید توجه داشته باشند که حمایت‌ها و نگرشی که نسبت به ورزش بانوان دارند، برای هرکدام از ما انگیزه‌ای مضاعف است.»
ملی‌پوش روئینگ ایران معتقد است، توجه کمیته ملی المپیک و وزارت ورزش به رشته روئینگ، با توجه به موفقیت‌های اخیر این رشته، بهتر شده است. او تأکید می‌کند که زنان ورزشکار انگیزه زیادی برای موفقیت دارند و حمایت بیشتر می‌تواند سهم آنها را در افتخارآفرینی افزایش دهد. ملی‌پوش روئینگ ایران درباره همکاری با کیمیا زارعی، هم‌تیمی خود در قایق دونفره، نیز می‌گوید: «کیمیا زارعی در هانگژو به دلیل اتفاقی که افتاد، متأسفانه مدالش را از دست داد، اما هدف مهم‌تری برای خودش ترسیم کرد و خیلی دوست داشت به آن برسد. سه سال تمرینات سنگین را پشت سر گذاشت و در نهایت نتیجه‌اش را هم دید. در طول مسابقه نیز خیلی خوب یکدیگر را پوشش دادیم و هماهنگی زیادی داشتیم.»
او همچنین حضور مستمر در رقابت‌های جهانی را عاملی مهم برای افزایش تعداد مدال‌های ایران می‌داند و در این‌باره می‌گوید: «به دلیل شرایط موجود، رقابت‌های جهانی اول سال را از دست دادیم، اما آن‌قدر خوب تمرین کرده بودیم که توانستیم رکوردهایی در سطح جهانی را در خود ارومیه ثبت کنیم. به اعتقادم، اگر فرصت حضور مستمر در مسابقات جهانی را داشته باشیم، می‌توانیم به تعداد مدال‌های طلای بیشتری هم برسیم.»
هدف بعدی زینب نوروزی، کسب سهمیه المپیک است؛ هدفی که دشواری‌های آن را نیز به‌خوبی می‌شناسد. او در پایان می‌گوید: «هدف بعدی‌ام کسب سهمیه المپیک بعدی است، اما در رشته ما کسب سهمیه المپیک بسیار سخت است، چه برسد به مدال؛ چون در دنیای روئینگ، بانوان از مردان قوی‌تر هستند. پس حضورمان در المپیک حکم کسب مدال را دارد.»

افشین فرزام، سرمربی تیم ملی روئینگ زنان در گفت‌وگو با «ایران»:

حالا وقت حمایت از دختران تاریخ‌ساز ورزش ایران است

گروه ورزشی/ درخشش روئینگ ایران در بازی‌های آسیایی ناگویا ۲۰۲۶، محدود به کسب مدال نبود و نشانه‌ای از ظرفیت‌های این رشته برای حضور در سطح بالاتر رقابت‌های بین‌المللی بود. کسب ۶ مدال، حضور در ۸ فینال و سهم ۸۳ درصدی زنان از مدال‌های این رشته، روئینگ را به دومین رشته مدال‌آور کاروان ایران تبدیل کرد. دستاوردی تاریخی که به گفته افشین فرزام، سرمربی تیم ملی، حاصل استمرار در تمرین، انگیزه بالای قایقرانان و همراهی ورزشکاران باتجربه با نسل جوان بود؛ موفقیتی که می‌تواند مقدمه‌ای برای هدفی بزرگ‌تر، یعنی حضور روی سکوی المپیک ۲۰۳۲ باشد.
سرمربی تیم ملی روئینگ در گفت‌وگو با «ایران» درباره عوامل این موفقیت می‌گوید: «ورزشکاران سخت کار می‌کنند و باتجربه‌ها نیز پای کار جوانان بودند. انگیزه آنها بسیار بالاست و فکر می‌کنم علاوه بر کسب سهمیه المپیک، در المپیک ۲۰۳۲ روی سکو هم می‌رویم.»
او با اشاره به شرایط دشوار آماده‌سازی تیم ملی برای حضور در ناگویا توضیح می‌دهد: «اواسط بهمن‌ماه سال گذشته بود که تیم به من سپرده شد. ورزشکاران در دو گروه زنجان و جنوب تمرین می‌کردند. پس از آن، با توجه به شرایط کشور، زمان مناسبی را از دست دادیم؛ درحالی‌که رقبا سخت کار می‌کردند و در رویدادهای جهانی و بین‌المللی حضور داشتند. از اردیبهشت‌ماه در ارومیه کار را آغاز کردیم و همه ملی‌پوشان آنجا گرد هم آمدند. پس از یک تست‌گیری حیاتی، به نقطه عطف خود رسیدیم.»
سرمربی تیم ملی، انسجام مجموعه را از عوامل مهم موفقیت می‌داند و ادامه می‌دهد: «برای حضور موفق، فدراسیون، کادر فنی و ورزشکاران مجموعه‌ای منسجم و یکدست تشکیل دادند. حتی به درخواست من، پنج روز زودتر به ناگویا اعزام شدیم تا با قایق‌های جدید اروپایی که اجاره کرده بودیم تمرین و اختلاف ساعت را هم جبران کنیم.» او درباره شرایط مسابقات نیز می‌گوید: «در ناگویا، شرایط جوی باعث شد مسابقات پنج‌روزه به دو روز کاهش پیدا کند. این موضوع فشار زیادی به قایقرانانی وارد کرد که در دو ماده شرکت داشتند و کار را سنگین‌تر کرد. باور کنید در یک روز مجبور شدم هشت فینال را ارنج و کوچ کنم. با وجود این شرایط، با قاطعیت می‌گویم بهترین تیم تاریخ روئینگ را داشتیم.»
افشین فرزام، با تأکید بر ضرورت فراهم کردن امکانات مناسب برای تداوم موفقیت‌ها، می‌گوید: «درخشش تاریخی روئینگ یک واقعیت مهم را آشکار کرد؛ این رشته برای موفقیت به بازسازی تجهیزات و زیرساخت‌ها نیاز دارد. تیم جوان است و باید در رویدادهای مهم حضور پیدا کند تا انگیزه‌اش حفظ شود. روئینگ امروز در بهترین نقطه تاریخ خود قرار دارد، اما از نظر سابقه و سطح فنی، ۶۰ تا ۷۰ سال از برترین‌های جهان عقب‌تر هستیم. برای ماندگاری این موفقیت و رسیدن به سکوی المپیک، باید از نظر فنی، قایق‌ها و تجهیزات به‌روز شویم تا فاصله خود را با قدرت‌های جهان کمتر کنیم. دختران ما به خوبی درخشیدند، حالا زمان حمایت از دختران تاریخ‌ساز ورزش است.»

غلامرضا مازندرانی، سرمربی تیم ملی کبدی زنان در گفت‌وگو با «ایران»:

باید به زنان ورزشکار باور و اعتماد داشته باشیم

گروه ورزشی/ مدال نقره تیم ملی کبدی زنان ایران در بازی‌های آسیایی ناگویا، با نمایش توانمندی بازیکنان، ضرورت پشتوانه‌سازی و ارتقای سطح فنی این رشته را برجسته کرد. حضور بازیکنان جوان در ترکیب تیم و رسیدن به فینال، نشانه ظرفیت زنان ایران برای رقابت در سطح اول آسیاست؛ ظرفیتی که برای دستیابی به موفقیت‌های پایدار، به برنامه‌ریزی بلندمدت و افزایش تجربه بین‌المللی نیاز دارد.
سرمربی تیم ملی کبدی زنان در گفت‌وگو با «ایران» از عملکرد تیم، ضعف‌های فنی و ضرورت اصلاح روند آماده‌سازی می‌گوید.
غلامرضا مازندرانی درباره نتیجه کسب شده در ناگویا توضیح داد:«عملکرد تیم در جریان بازی‌های آسیایی ناگویا قابل قبول بود و توانستیم به فینال برسیم و مدال نقره کسب کنیم. هدف ما طلا بود و از این جهت نمی‌توانم بگویم کاملاً از نتیجه راضی هستم. تیم بازیکنان جوانی داشت و بسیاری از آنها تجربه حضور در چنین رقابت‌هایی را نداشتند. اما بازیکنان با رسیدن به فینال نشان دادند ظرفیت رقابت در سطح بالای آسیا را دارند.»
سرمربی تیم ملی کبدی زنان با اشاره به ضعف‌های آموزشی ادامه داد:«در کبدی زنان با ضعف فنی روبه‌رو هستیم و برای آماده کردن تیم ناچار شدم بسیاری از تکنیک‌های فردی را دوباره آموزش بدهم. با وجود این شرایط، این رشته ظرفیت بسیار بالایی دارد و بازیکنان تشنه یادگیری هستند. نباید به دلیل ضعف مربیان، استعداد این بازیکنان نادیده گرفته شود. باید برای آنها برنامه داشت تا در سال‌های آینده با آمادگی و اعتمادبه‌نفس بیشتری مقابل حریفان قدرتمند قرار بگیرند.»
او درباره ترکیب تیم اعزامی به ناگویا نیز گفت:«متأسفانه عدم شایسته‌سالاری و انتخاب همشهریان در این تیم آنقدر زیاد بوده که مجبور شدم تنها یک نفر از تیم هانگژو را برای ناگویا انتخاب کنم و جوانگرایی را سرلوحه کار قرار دهم.»
مازندرانی که تجربه فعالیت در کبدی ایران و لیگ حرفه‌ای هند را دارد، آینده این رشته را امیدوارکننده می‌داند. او با اشاره به اعزام زنان ایران به مسابقات جهانی از سال ۲۰۱۰ و نامنظم شدن اعزام‌ها پس از سال ۲۰۱۸ تأکید کرد:«برای ماندن در سطح اول آسیا و جهان باید از همین امروز برنامه‌ای بلندمدت تهیه کرد؛ برنامه‌ای که به زمان نزدیک مسابقات آسیایی محدود نباشد. برگزاری منظم لیگ داخلی، افزایش تعداد مسابقات، شناسایی استعدادها، اردوهای مستمر و مسابقات تدارکاتی بین‌المللی ضروری است. همچنین باید پشتوانه مناسبی برای تیم ملی داشت.»
سرمربی تیم ملی کبدی زنان، هند را رقیب اصلی ایران می‌داند و درباره راه رسیدن به طلای جهانی گفت:«هند اصلی‌ترین رقیب ماست، اما هیچ‌وقت در اردوهای تدارکاتی تیم‌های قدرتمند را مقابل ما قرار نداد. این نشان می‌دهد ایران را تیمی قوی می‌بینند. راه رسیدن به طلای جهانی، شرکت در رویدادهای بیشتر و حضور مستمر در میادین رسمی است. ورزش تیمی نیز به ثبات کادر فنی نیاز دارد.»